

Arrest

nr. 276 722 van 30 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en samen met X, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 11 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VALCKE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde verklaart op 25 november 2021 de aanvragen, ingediend op 2 juli 2020, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van verzoekster en haar echtgenoot onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Verzoekster wordt op 25 november 2021, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

Verzoeksters echtgenoot wordt op 25 november 2021, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen voormeld bevel is bij de Raad gekend onder rolnummer 272.571. Zij hebben samen twee minderjarige kinderen, respectievelijk geboren in 2017 en 2021.

“De mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: H, I.
geboortedatum: (...)1985
geboorteplaats: Puke
nationaliteit: Albanië*

+ minderjarig kind P. E. geboren op (...)2017

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Omdat betrokkene een asielaanvraag indiende op 11.10.2017, werd haar verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Vermits het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag op 28.02.2018 onontvankelijk verklaarde én het beroep tegen deze beslissing op 13.06.2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het EU-Handvest, van de motiveringsplicht, evenals van het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, § 1-11°, 1 § 2, 62, 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 7, 33 en 41 van het EU-Handvest, van de motiveringsplicht, en van het hoorrecht. De middelen luiden:

“EERSTE MIDDEL

De voorliggende beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing is uiterst summier gemotiveerd: (...) (zie het stuk 1) De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering. Dit volgt uit de definitie van artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

“6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet. Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan

drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen. Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." (Zie het art. 74/13 Vw.) De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling. De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

De verweerster hield in het bestreden bevel op geen enkele wijze rekening met het familieleven van de verzoekster. Het respect voor het familieleven en het gezinsleven staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw maar ook in het artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Naast het artikel 8 EVRM, wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende: "De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing schendt manifest de grondrechten. Er is immers een effectief familie- en gezinsleven. Verzoekster heeft familie in België waarmee zij een hechte band heeft. Zij woont samen met haar partner de heer P.A. (OV. 8521243), haar dochter P.E. geboren op (...)2017 en haar zoon P.A. geboren op (...)2021 bij haar broer en schoonzus mevrouw K.V. die verblijfsrecht heeft in België. (zie het stuk 2) Verzoekster legt volgende verklaring neer van haar schoonzus K.V.:

"Beste,

Ik V.k. schoonzus van I.h.p.

Met rijksnummer: xxx

Verklaar dat de familie P. al sedert 2020 bij ons verblijven.

Met woonst controle van de wijkagenten.

Dit zijnde de volgende adressen:

(...) 9050 Gentbrugge

Onze huidige adres:

(...) 9000 gent

Mvg

V.k."

Dat met de familiale situatie weldegelijk rekening moet worden gehouden. Verzoekster vormt al 2 jaar - samen met haar partner en twee kinderen die hier geboren zijn - een kerngezin met haar broer en schoonzus. Er is thans sprake van hechte affectieve banden, waar zij elkaar ondersteunen en helpen. Er is een grote mate van afhankelijkheid. Nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze

bestreden beslissing rekening houdt met deze gezinssituatie! Sterker nog, de jongeheer P. A. is zelf niet opgenomen in de bestreden beslissing (bijlage 13 van mevrouw H. I.), hoewel de beslissing dateert van 25.11.2021. P. A. werd geboren op (...)2021. (zie het stuk 3) Verweerster had thans moeten weten dat de verzoekster bevallen was van een kind. Dat P. A. niet is opgenomen in de beslissing en thans niet het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten schendt de zorgvuldigheid en motiveringsbeginsel. Het pasgeboren kind zou immers alleen achterblijven daar hij het land niet zou moet verlaten! De bestreden beslissing faalt aldus.

TWEEDE MIDDEL

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten. Motiveringsplicht. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel houdt in dat de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Verzoekster had dan immers kunnen duiden dat er sprake is van een verregaande integratie. De verzoekster woont al 5 jaar in België en is hier volledig ingeburgerd. Zij zal dan ook samen met zijn gezin een nieuwe regularisatieaanvraag overeenkomstig het artikel 9bis Vw indienen. Verzoekster is dus niet in het kader van de voorbereiding van de beslissing van uitwijzing gehoord geworden. Verzoekster heeft in België al verschillende pogingen ondernomen om haar verblijf te regelen, staat voor iedereen klaar, spreekt Nederlands, omarmt de Nederlandse gewoontes, waarden en normen, heeft een netwerk opgebouwd van vrienden en kennissen. Tevens heeft zij twee kinderen die hier zijn geboren. Haar dochter P. E. gaat hier naar school. Verzoekende partij legt hiervan het schoolattest van schooljaar 2021-2022 voor. (zie het stuk 4) De kinderen zijn hier opgegroeid en beschouwen België als hun land. Zij hebben geen banden met Albanië, daar zij er nog nooit zijn geweest. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden. Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt. De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99). Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfwet. Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt : Zijn er in casu bepalingen in internationale

verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren? Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval? Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden? Zijn er minder verregaande oplossingen? De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoekster. Op geen enkel ogenblik werd verzoekende partij uitgenodigd om haar situatie toe te lichten en documenten te verschaffen die haar gezinsleven partner en kinderen en haar legaal verblijvende schoonzus, haar 5-jarige verankering in België, haar integratie in de Belgische samenleving aantonen. Door geen rekening te houden met dit familieleven en kerngezin en deze feitelijkheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.”

2.2. In het administratief dossier bevindt zich een “synthesedocument telefoongesprek” van 1 april 2022 met de Dienst Burgerzaken van de stad Gent waaruit blijkt dat de geboorteaangifte van verzoeksters jongste zoon pas is gedaan op 15 december 2021, terwijl het kind is geboren op x oktober 2021. Uit het Rijksregister blijkt dat verzoeksters jongste zoon pas op 18 februari 2022 gelinkt werd aan het dossier O.V. 8.521.243 van de ouders. De bestreden beslissing werd genomen op 25 november 2021 op een ogenblik dat de verwerende partij nog geen kennis had van de geboorte van verzoekers jongste kind.

De Raad merkt op dat, gelijktijdig met het bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster in kennis werd gesteld van de beslissing waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 25 november 2021 onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster heeft voormelde beslissing niet aangevochten bij de Raad. In deze beslissing wordt gemotiveerd omtrent de elementen die zij als buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, met inbegrip van artikel 8 van het EVRM.

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster dus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. De aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend op 2 juli 2020, de beslissing tot onontvankelijkheid dateert van 25 november 2021 terwijl het jongste kind werd geboren op x oktober 2021. Het komt verzoekster in het kader van een aanvraagprocedure in de eerste plaats zelf toe om haar aanvraag te actualiseren. Aangezien verzoekster heeft nagelaten om de verwerende partij te informeren over de geboorte van haar jongste kind kan zij haar eigen nalatigheid niet aan het Bestuur tegenwerpen. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. de gemachtigde motiveert dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de maximale termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, hetgeen niet door haar wordt betwist. Zij beperkt zich met haar betoog tot een louter theoretische discussie die de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantast. In zoverre verzoekster zich beroept op het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel wijst de Raad erop dat zij de mogelijkheid had om in het kader van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle volgens haar nuttige stukken en gegevens naar voor te brengen ter onderbouwing van zijn verblijfsrechtelijke aanspraken. In deze omstandigheden blijkt geen schending van het hoorrecht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal

verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoekster verwijst naar haar broer en schoonzus die in België verblijven.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Wat betreft haar in België verblijvende familieleden blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat er bijkomende banden van afhankelijkheid voorhanden zijn, waardoor niet kan aangenomen worden dat de banden een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM betreffen. Daar de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), kunnen andere familiebanden, zoals verzoeksters banden met haar broer en schoonzus slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

Aangezien gelijktijdig met verzoekster eveneens haar echtgenoot en kind bevolen worden om het grondgebied te verlaten, is er geen breuk in haar gezins- en familieleven waardoor er geen schending van artikel 8 van het EVRM is. Het oudste kind is op het moment van het bestreden bevel vier jaar oud. Het jongste kind is op het moment van het bestreden bevel niet eens twee maanden oud. De kinderen zijn nog zeer jong. Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders waarvan zij niet gescheiden kunnen en zullen worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 4 november 2021 een evaluatie conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gemaakt, waarbij gemotiveerd wordt aangaande het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekster en haar echtgenoot:

“1) Hoger belang van het kind: Vermits betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat het de administratieve situatie van de ouders volgt. Ook is het kind niet leerplichtig.

2) Gezin- en familieleven: De verplichting om terug te keren om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Ook tonen betrokkenen niet aan dat er nog andere familieleden in België verblijven.

3) Gezondheidstoestand: Betrokkenen halen geen medische elementen aan.”

Een schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

De twee middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC